Adi Smolar, Bo

To mi pravila je moja mama,
da neko v mestu je ivela dama:
lep obraz, lasje e lepi stas.
Vsi moje po njej so koprneli,
cele dneve pod njenim oknom so sedeli
saj vasih zapela je naglas.

Laj la la laj...

Ko s svojim petjem je konala,
vsem nalahno se je le smehljala,
in moje so jo zasuli s opki ro.
Ploskali so in z nogami topotali,
naj e zapoje so moledovali.
In ona je ustregla elji vroekrvnih mo.

Laj la la laj...

A nek veer, ko je spet pri oknu stala,
priel je on, ki ga e ni poznala:
visok in mlad in lep... In vso jo je prevzel.
S pogledom svojim jo je kar zaigal,
v njenih se oeh je ves as dvigal.
In nazadnje peti je zael.

Laj la la laj...

e ez nekaj tednov sta se vzela,
kmalu dva otroka sta imela,
eden izmed njiju sem tudi jaz.
Po njej podedoval sem vso lepoto
in po njem vso moko sem krasoto,
a po obeh svoj boanski glas!

Laj la la laj...